

LBRIS

We know
books

Corina Stricescu

Tulpini de gânduri visătoare

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STRICESCU, CORINA

Tulpini de gânduri visătoare / Corina Stricescu.

- Otopeni: Letras, 2025

ISBN 978-630-312-505-3

821.135.1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului. Copyright 2025, Corina Stricescu. Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net,
 email: office@piatadecarte.com.ro
 Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,
 pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro
 Editura Letras / www.lettras.ro
contact@lettras.ro

Cuprins

Mulțumiri	7
La muzeu.....	9
Nu mai rămân.....	10
Calapod	11
Orașul.....	12
De-ai ști tu.....	13
Țîmpul.....	14
Drept	15
Resemnare.....	16
Despărțire	17
La mulți ani domol.....	18
Mecanicul de suflete	19
Prietenii din Eden.....	20
Taifas.....	21
365.....	22
Taifas pe lac	23
Prietenie	25
Luna	26
Lebăda.....	27
Revedere	28
Iubiți in Mai	29
Urme	30
Victorie	31
Polaroid	32
Dor	33
0-40 Zero-patruzeci.....	34
Muzică de organe.....	35
A Treia din Iulie.....	36
Clinic.....	37
Nu doare, ustură	38
La țară	39
De mâine	40

Conjugat.....	41
Stea.....	42
Ascultă.....	43
Troia.....	44
Repetiție.....	45
Studentia.....	46
Visul.....	47
Tricoul alb.....	48
Prizonieri în cerc.....	49
Toți doisprezece.....	50
Reverie.....	51
Iar nea.....	52
Floarea-de-colișă.....	53
Nimeni.....	55
Ploaie.....	56
Cinam.....	57
Vina.....	58
Metamorfoza.....	60
Primăvara mea.....	61
Obsesiv.....	63
Un dor.....	65
Asul de treflă.....	66
Încarcerare.....	67
Un început.....	68
Mai stai.....	69
Albit.....	70
Călătorie nocturnă.....	71
Părerile de rău.....	72
Foietaj capilar.....	73
Firav.....	74
Turturele.....	75
Casa de la țară.....	76
Ești bine?.....	77
Codul meu rutier.....	78

Aglomeratie interioară.....	79
Simțim nu gândim.....	80
Povestea.....	81
Letargie solară.....	82
Oranj.....	83
Inseparabilitate cuantică.....	84
Zeul căzut.....	85
De gardă.....	86
Înalta curte a greșelilor.....	87
Târziu.....	88
Haihui.....	89
Împărăția ochilor închiși.....	90
Culori.....	91
Despre inimă.....	92
Despre creier.....	93
Copacul.....	94
Globuleț interior.....	95
Interstelar.....	96
Liniște.....	97
Steag alb.....	98
Joc în cer.....	99
Abstract.....	100
Inevitabil.....	101
Pedeapsă.....	102
Iarnă caldă.....	103
Clopoței surzi.....	104
Revelație.....	105
De-ar fi.....	106
Nu-i nimic.....	107
Aprovizionări spirituale.....	108
Jocul de-a blestemul.....	109
Vocalize interioare.....	110
E târziu.....	111
Programul cafelei.....	112

Viraj curajos	113
Vișe albe	114
Copilării amoroase.....	115
Lentus anima.....	116
E scris în stele.....	117
Marte.....	118
Transfuzie cosmică.....	119
Festival.....	120
Chipurile de lut.....	121
Rețetă compensată.....	122
Gaițele.....	123
Nemuritorii fluturi.....	124
Procesul.....	125
Erori calculate.....	126
Tribunalul interior.....	127
Mica.....	128
Necultivat.....	129
Muți în iubire.....	130
Loc vacant.....	131
Mica visătoare.....	132

Mulțumiri

Familiei mele, care m-a susținut necondiționat, cu căldura și iubirea de care am avut mereu nevoie.

Oamenilor dragi din viața mea, care au văzut crăpăturile mele interioare, dar au rămas și mi-au împrumutat din lumina lor ca să le zidesc.

Florii mele de colț, care mi-a purtat noroc și mi-a călăuzit visul de a publica poezie.

La muzeu

Bună ziua.

Poftiți înăuntru.

Vă rog să nu atingeți lucrurile de valoare și fragile.

Mă rog, vedeți dvs., de-a lungul timpului s-au șubrezit: talentul, nervii, inima, tinerețea.

Acest muzeu deschis azi deservește perioada post-romantică.

Puteți vedea în camerele mici și crăpate cum a trecut tăvălugul vieții cu toate podoabele: tristețe, beatitudine, extaz, greșeli, iubire, succes.

Printre picturile marelor descrise cu penițe blânde, puteți admira starea permanentă a artistei: beția.

Beția de viață, de struguri, de dragoste, beția universală.

Și cine vreodată, într-o casă interioară transformată în muzeu,

N-a dărâmat cu totul vitrinele ca să facă loc unui cerc.

Cercul vieții.

Vin picturi, pleacă oameni.

Vă rog să nu vă speriați dacă o găsiți străvezie într-un colț, nu lucrăm Lunea.

Uite c-am aprins și ultima luminiță în colțurile astea strâmte.
Caut de secole bune ceva umanitate rămasă-n noi.
M-am întâlnit cu Kafka și Seneca, amândoi amărâți și
metamorfozați.
Mi-au zâmbit strâmb din antene.
Nici nu știu ce le-am zis, dar pare că m-au iertat.
Pericolul era să nu mă împiedic de legile absurde, că, vai, cumva
am evoluat din mezozoic.
Am trecut prin multe încăperi în beznă, mirosea a teroarea
gândurilor și cruzimea emoțiilor nespuse.
Cotloane cu pânze de păianjen înghițeau generații după generații
de epistole.
Grăbeam pasul în căutarea mea acerbă a mașinii timpului.
Nici nu mai știam bine câte întrerupătoare am apăsât, când
deodată un țipăt ascuțit m-a surzit:
„Stația Grădina Icoanei”.
Roagă-te și du-te-n parc la filozofat mici și bere.

Calapod

Calapodul pantofilor mei mi-e aproape bun.
Am călcat cu el prin multe noroaie și iarbă verde,
M-a purtat adânc în viață, unde a fost și întuneric, și lumină,
Am avut multe suflețe la călcâie strivite de greutatea plumbului,
Am stat mulți ani strânsă de un număr mai mic
Și tot atâția navigând numere mari în care eram minusculă.
Când am mers drept spre fericire, multe pietricele s-au strecurat în
talpa mea,
M-a durut fibra ființei până la sânge,
Dar cum aș fi știut ce e fericirea
Dacă nu durea înainte, până calapodul se transformă în materie
vie.
Iată-mă încălțată în propriul suflet cu bocanci din talpă de flori
Și toată natura care a înflorit în mine schimbă din când în când
flecurile tocite.

Eram vie în lampadarul de la Capșa,
Sufletul mi-era dulce ca un Jofre,
Zâmbetul mi-era beat ca un vin sec
Orașul mi-era ca o oază de miere în inimă înghețată.
Te-mbată Bucureștiul mai rău ca etanolul,
Te-nvață străzile mai ceva ca mitologiile
Să-l iubești,
Să-l urăști,
Să-l blamezi,
Să-l străbați,
Să-l uiți,
Să revii an de an pe străzile purtătoare de miresme și prietenii,
Pe bulevardele murdare și lucide,
Pe trotuarele pline de tinerețe,
Pe clădirile proiectate-n propria bătrânețe.
Mi-am găsit amintirile spânzurate pe Universitate, șoptind cu
candoare:
Ești la fel de vie ca-n prima zi de om mare.

De-ai ști tu

De-ai ști tu cât știu eu să fiu cum vrei tu,
De identități greșite și drumuri nebănuite, le sorb pe toate,
Pe poteci consumate de frunze și copaci roși de soare,
Tu, natură, m-ai prostit iar să fiu cum vrei tu,
M-am cocoțat în fiecare vârf de vis ca să-ți ajung la frunte,
M-am coborât în fiecare văgăună întunecată ca să-ți alin tristețile,
M-am topit în fiecare strop de rouă trimis cu dor,
De-ai ști tu cât știu eu să fiu cum vrei tu,
Nu mi-ai mai trimite vreascuși și gânduri uscate, ci primăveri și
livezi înflorite.

S-a auzit o bătaie în ușa Edenului,
Miroase a trecut și mucegai,
E poate bătrânul Timp care nu și-a găsit încă sfârșitul,
Cutreierând planeta, nici nu și-a închipuit cât de goi suntem pe
dinăuntru,
S-a speriat și ne-a alungat eternitatea,
A venit azi, la poalele paradisiului, pentru un început de sfârșit
demn,
Nu ne iartă, dar ne poartă în suflet așa cum și noi îl purtăm în
gânduri,
Timpul, om blând cu gheare mari, ne ucide pe toți,
Bătăi lente în porțile cerului miros a trecut,
Iată-ne iarăși la mila lui, în ritmul lui, cu capul plecat spre
promisiuni cu chip de lut.

Drept

Mergeam pe drumul cel mai drept,
Mai drept decât orice coloană vertebrală,
Tu erai în fața mea, cocoșat de toată iubirea ce ți-o purtam,
Pășeam grăbiți ca să strivim orice îndoială în urma noastră
Că iubirile ar fi efemere uneori,
Ce știam noi despre grijile lor, coroana de spini pe cap se simțea
de flori,
Eu pășeam apăsător, tu, temător, era o grijă în plus pe ceasornic,
Privirea ta din urmă întretăiată trăda sudoare și parfum de stele,
Tu erai zeu, eu, muritoare, poate puțin visătoare, aș spune, oare
De ce trasai doar linii-n alb și negru pe fruntea mea, pe obraji, pe
mâini,
Când eu știam sigur că mă ascund în spatele coloanei drepte către
infinitul iubirii tale?
Îndoiala
Ne-a cocoșat.

Când m-am întors spre orizont, era gri și stins într-un foc parcă,
Ultimele tale cuvinte în mintea mea au răsunat ca un uragan,
Șuieră trenul pe șine în timp ce-mi gonea prin aorte, anunțând
următoarea stație: părăsire.

Parcă preșul de șters pe picioare după ce calci pe inimi nu e așa
scorțos,

Parcă liniștea asta nu e așa de apoasă,

Parcă viața nu s-a sfârșit când tu ai plecat la piață c-o pungă de
sentimente și-ai făcut troc,

Parcă sensul ăsta dereglat are, în sfârșit, un rost,

Parcă trenul ăla care m-a călcat fix în inimă a anunțat capătul de
drum: lumina.

Ce bine era dacă ai fi fost ca-n gânduri, ce rău ar fi fost să rămân
agățată de crăpături!

M-am întors acum spre ce-a rămas din mine și, ce să vezi?,

Răsăreau ghiocei și din nămol.

Despărțire

N-am plecat niciodată

De la masa aceea, din noaptea aceea,

Din orașul luminat, printre stropii reci, din luna aceea, cu ochii
aceia,

Sunt tot acolo și acum,

N-am plecat niciodată, chiar dacă acolo s-a terminat,

N-am plecat chiar dacă sunt 3650 de zile de atunci,

N-am mișcat niciodată poziția scaunului sau a mesei,

Am rămas înmărmurită în jurul cuvintelor tale,

M-am strâns cât am putut de tare de umbra ta,

M-am străduit să îmi rămână în nări mirosul tău

Și-n suflet chipul tău.

De ce-aș pleca de la masa aceea

Unde pentru ultima oară am fost neobișnuit de tristă și fericită?

N-am plecat pentru că nu mi-ai cerut, dar și acum

Încă aștept, și locul tău e cald în continuare.